

Rozhovor Manuela Ochsenreitera s Navidem Nasrem, iránským politickým aktivistou a redaktorem rádia The Voice of the 99%

Naši politici, intelektuálové, mediální magnáti a profesori nám vždy říkali: politická levice je pacifistická a bojuje za světový mír. Kde se můžeme setkat s jejich protesty proti válkám, vedenými Spojenými státy a proxy válkám západních mocností?

Nasr: Nikde, což platí pro naprostou většinu levicového spektra. Ve skutečnosti v roce 2011, během války s Libyí, přímo v okamžiku, kdy bojové letouny NATO plnily roli **letectva místní al-Káidy** a poboček Muslimského bratrstva, někteří z nejprominentnějších levičáků v metropolitní oblasti Washingtonu D.C. nejenže neorganizovali žádné protesty, nebo jen pozvedli prst nebo utrousili slovo proti válce, nýbrž ve skutečnosti útočili a zesměšňovali i na to málo protiválečné činnosti, které se odehrávalo.

V minulosti byly důvody pro válku spory o území, obyvatelstvo a zdroje. Dnes jsou hlavním důvodem stále více „lidská práva.“ Je to věrohodný důvod?

Nasr: Ani nevím, kde začít. Většina lidí, kteří věří tomuto nesmyslu a drmolí o něm, nejsou idioti. Jen prostě dávají na odiv neuvěřitelný stupeň naivity, která může být nazvána pouze jako dětinskost. Čtou z úplně jiného scénáře, než z toho, který se vlastně používá. Pokud si vládcí světa předčítají z „Umění války“ a „Vladaře,“ „lidskoprávní“ stádo čte „Jak šli veselí skřítci na trh“. A to jsem ještě k nim docela shovívavý. Hodně mladých aktivistů, kteří hájí politiku „lidských práv“ si rovněž vylepšuje svoje životopisy, aby eventuálně mohli získat zaměstnání v nějaké renomované nevládní organizaci ve Washingtonu.

Na Západě se máme od jisté doby možnost setkat s „levicovými jestřáby“ jako například americkým spisovatelem Paulem Bermanem nebo bývalým německým ministrem zahraničí a předsedou Zelených Joschkou Fischerem. Volají po válce za účelem „osvobození“ takzvaných „zpátečnických“ a „totalitních“ společností – pokud to bude nezbytné, i za použití armády. Není to nějak logicky vyplývající, z jejich úhlu pohledu?

Nasr: Když mluvíme o Bermanovi a Fischerovi, tak mluvíme pouze o dvou jménech z celého panteonu „boha, který selhal“ – reformovaných ex-komunistických intelektuálech, ze kterých se stali přesvědčení zastánci „demokratického kapitalismu,“ který často dávají na roveň „svobodě.“ Zcela nahradili jednu evangelickou víru druhou a teď se snaží vnutit demokracii mečem všem vzpurným, „nespolupracujícím,“ nepodřízeným národům na celém světě. Svět by byl mnohem rozumnějším, mírumilovnějším a příjemnějším místem, pokud by se tito lidé rozhodli radši zůstat doma, přestali psát, mluvit, zastávat úřady a namísto toho se zdokonalovali v umění macramé nebo něčem podobném.

Berman víceméně říká, že by Západ měl jít do války za práva žen, homosexuálů, rovnoprávnost, proti rasismu, náboženskému fanatismu atd. Kritizuje suverenitu nebo právo národů na sebeurčení jako hodnoty minulosti...

Nasr: [povzdech] Ani nevím, kde začít. Že se jedná o selektivně uplatňovaný klacek proti „neposlušným“ národům a státům? To je jeden z protiargumentů, který mohu vznést. Ve skutečnosti, pro Bermana a jeho sortu je to pouze o moci. Ať už se jedná o vojenskou sílu (hard power) americké armády nebo ideologickou sílu (soft power) „lidskoprávních aktivistů“ a nevládních organizací (NGO), přičemž každý z nich se soustřeďuje na jedno ze zel, které jste vyjmenoval. Berman plní roli, kterou hrálo mnoho lidí před ním, intelektuálně razí cestu pro budoucí dobyvačná tažení a války.

Joschka Fischer používal při ospravedlňování spoluúčasti Německa na útoku proti Srbsku v roce 1999 „antifašistickou“ rétoriku. Rovněž americká administrativa občas toto téma využívá. Co si o tom myslíte?

Nasr: Je ironií, že stát, se kterým se Německo nejvíce ztotožňovalo a podporovalo během války – Chorvatsko, bylo také jediným státem, vedeným kovaným fašistou, Tudjmanem. [1] Co je však důležitější, v současnosti označení „fašista“ ztratilo jakýkoli význam a stalo se pouhou hanlivou politickou nálepkou, srovnatelnou s označením „sráč.“ Prostě jen označuje „někoho, nějaký politický systém nebo národ, který opravdu, ale opravdu a skutečně nemám rád.“ Jen málo lidí se obtěžovalo přečíst si plné znění „neslavného“ Miloševičova **projevu na Kosovském poli**. Ti, kdo se s ním seznámili ví, že neobsahovalo žádné volání po genocidě, jak bylo poté předkládáno světu prostřednictvím NATO a masmédií.

Byla politická levice na Západě ovládnuta „liberálními“ nebo „konzervativními“ válečnými štváči?

Nasr: Ani jedním. Politická levice byla ovládnuta lidmi, kteří usilovali o usmíření s buržoazními liberály. Nevládní organizace, odbory, „profesionální aktivisté“ – ti všichni přispěli značnou

měrou k současnému stavu, ve kterém se levice nachází. Z geopolitické/mezinárodní perspektivy se většina anarchistických a trockistických směrů projevila jako ochotní přisluhovači imperialistických zájmů po celém světě. Jakákoli země, kdekoli na světě, kde se hlasitě projeví nespokojená část obyvatelstva, se stává žhavým kandidátem na převrat a „změnu režimu.“

Na druhou stranu, takzvaní „pravíkoví“ intelektuálové, jako například francouzský spisovatel Alain de Benoist nebo ruský politický analytik a filosof Alexander Dugin, protestují proti vojenským operacím Západu a jeho vměšování do vnitřních záležitostí suverénních států - a volají po míru. Vidíte v tom náznaky hlubší politické změny?

Nasr: Ano. Jak jeden můj známý vždy tvrdil, dělící linie zde neprobíhá mezi „pravíci“ a „levíci,“ jako spíše mezi „atlantisty“ a „eurasianisty.“ A já pochopitelně straním těm druhým.

Rozhovor *Make Makramé, not Warmongering!* byl převzat z osobních stránek **Manuela Ochsenreitera**.

Navid Nasr je iránským aktivistou, v současné době pobývajícím ve Spojených státech a spolupracovníkem rádia **Voices of the 99%**.

Manuel Ochsenreiter je šéfredaktorem německého měsíčníku **Zuerst!** Zabývá se politickými tématy, německou a evropskou zahraniční politikou a děním na Blízkém východě.

Poznámky:

[1] Blíže k osobě Franjo Tudjmana in Jana Ryšavá: Radikální pravice v Chorvatsku (bakalářská práce, FSS MU Brno 2009) http://is.muni.cz/th/220037/fss_b/bp2.txt